

LXV.

Erklæring

over

det i Folkethinget den 18de Januar vedtagne, Landsthinget tilbagesendte,
 Forslag til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. v.

(Udgiven af Landsthingets Udvalg den 23de Januar 1861.)

Det af Landsthinget nedsatte Udvalg har taget ovennævnte Lovforslag, som det nu foreligger som vedtaget ved 3die Behandling i Folkethinget, under Overveielse. Med Undtagelse af 2 Ændringer, nemlig den gennem næsten hele Lovudkastet gaaende Forandring af „Kirke-eier“ til „Tiendeeier“, og den nye § 4, ere de øvrige Ændringer kun af ringe Betydning, og det forekommer Udvalget, at de uden Betænkning kunne modtages af Landsthinget. De tvende nævnte Ændringer derimod have vaakt Betænknelighed; dog har Udvalget eller dets Fleertal ikke troet at burde fraraade deres Antagelse.

Udtrykket „Tiendeeier“ burde vel efter Udvalgets Formening ikke have afløst det i vor Lovgivning saalænge og endnu i den allernæste Tid brugte Udtryk „Kirkeeier“, der ved den mangeaarige Lovbrug har antaget en ganske bestemt Betydning, medens „Tiendeeier“ deels er et noget tvetydigt Udtryk, der baade bruges som Betegnelse af den samlede Tiendes og af en enkelt Tiendeanpartis Eier, deels ikke medindbefatter Betegnelsen af Kirkens øvrige Medler, f. Ex. Bønder, Skove, Møller o. s. v. Men da det dog ikke kan have været det andet Things Hensigt at forandre det ved „Kirkeeier“ hidtil betegnede Begreb, saameget mindre som det i § 26 har beholdt Udtrykket „saadanne Kirker, der eies af de tiendepligtige Sogneboere“, saa finder Udvalget det ikke fornødent at tilraade Gjenindsættelsen af Udtrykket „Kirke-eier“, imod hvilket der unægtelig ogsaa kan reises vigtige Indvendinger.

Angaaende § 4 har Udvalget ikke kunnet opnaae fuldstændig Enighed. Udvalgets Fleertal (Frandsen, Johannsen, Moltke-Switfeldt, F. Nielsen) finder det betænkeligt for Lands-thinget at modsætte sig et Forslag, hvorefter ei blot Regjering og Folkething ere enige, men som af Regjeringen er foreslaaet og af Folkethinget vedtaget som en Formidling mellem begge Things afvigende Ansuelser i denne Sag. Det opfatter derfor ikke Paragraphens Slutningsord som en Trusel om, at, hvis Domstolene skulde frikjende Kirkeeieren for Udbidelsesbyrden, denne da alligevel ved Lov skulde paalægges ham, men som et Tilfagn om, at Kirkens Tary i ethvert